

Повратак „Русије и Кине“

Неке ствари се заиста мењају, чак и у Србији. Политички тренутак свакако се може назвати „временом преседана“, и то не само због најављеног „координисаног признавања“ независности побуњене српске покрајине насељене албанским становништвом. Тешко да би се преседаном могла означити и прилично убедљива предност кандидата Српске радикалне странке у првом кругу председничких избора, будући да је то већ виђано, а у српском друштву, већ годинама периодично растрзаваном „револуционарним“ политичким обртима, чак и председник радикал не би представљао толико значајан поврат. Међутим, оно што би вероватно мало ко очекивао сада већ давне 2004. године, када су последњи пут актуелни кандидати одмеравали снаге на сунчаној главици народног плебисцита по питању судбинског избора између светле (европске) будућности и мрачне (варварске) прошлости, јесте да ће можда пресудно питање које ће превагнути између двојице ривала бити његови односи са Русијом

Заиста, ако се присетимо тог последњег судбоносног избора, свакако ћемо знати да се српски народ том приликом (мудро) определио за кандидата који је значио побољшање односа (и скоро уједињавање) са Европском унијом, у смислу не само изостанка нових санкција и обезбеђивања толико потребних страних (читај „западних“) инвестиција у разорену српску привреду, већ и у смислу „потврђивања европских вредности“ као доминантног културно-цивилизацијског обрасца српског друштва. Под тиме се, опет, подразумевало, не само интегрисање српских културних институција у западно/средњеевропске друштвене токове, не само реформа школства по узору на системе у напреднијим земљама заједничког нам континента, већ и искључивање превазиђених парадигми милошевићевске епохе, од којих је једна од најозлоглашенијих бивала денотирана синтагмом „Русија и Кина“. Нова демократска елита износила је ову фразу са

подсмехом, подсећајући на њено несувисло и папагајско понављање у предреволюционарним, режимским медијима, као одговор на сва горућа питања српске унутрашње и спољне политике. То је било време „извоза демократских револуција“ у Украјину и Грузију, време потискивања руског језика из београдских и других основних школа, као и време када су било какве озбиљније стратешке инвестиције у Србију од стране РФ, само још једног „резидуума прошлости“, биле скоро незамисливе.

„Кремаљски кандидат“ на „изборима између Европе и Русије“

Данас не само да ствари стоје суштински другачије по свим основама (осим што је руска култура и даље неправедно маргинализована у Србији), већ се некада озлоглашено „Русија и Кина“ на сав глас понавља можда и учесталије него у златна времена бомбардовања. Међутим, оно што целу ствар можда чини додатно забавном јесте то што се, бар судећи према пажњи коју српски медији посвећују овом питању, у Србији, „неповратно и одлучно решеној на евро(атлантске) интеграције“, као главни фактор пожељности новог председника појављује његова популарност и подршка у Москви. Поред Томислава Николића, чија се политичка реторика од памтивека (или бар од његовог личног ангажовања на челу СРС) темељи на идеји „куд' Русија, туд' и ми“, нарочито је занимљив преокрет у политичком иступању актуелног председника Тадића, чији се сарадници из петних жила труде да овога представе као „кремаљског кандидата“ на текућим изборима, и човека који ужива лично поверење председника Путина.

Изненадни руски заокрет омиљеног српског „европског лица“ медији илуструју двема значајним догађајима из тока актуелне председничке кампање. Прво је председнику Србије стигла необично топла и срдачна честитка председника Путина поводом његовог 50. рођендана, чији је пријатељски тон, а посебно завршне речи „желим Вам, господине председниче, много успеха у Вашем даљем послу за добробит пријатељске Србије“, протумачен у јавним гласилима као очигледна, неспорна и недвосмислена подршка Тадићу на председничким изборима, и његова препорука гласачима као руског „пријатеља и блиског сарадника“.

Са далеко више помпе је пропраћено гостовање председника Тадића у Москви, у склопу делегације која је, опет у јеку изборне кампање, похитала да потпише дуго најављивани споразум са државним џином „Гаспром“ о стратешкој сарадњи у области енергетике и преузимању српске националне енергетске индустрије. Вагала се свака реч, пратио се сваки гест кремаљског домаћина, који би евентуално најавио његово лично (а самим тим и руско државно) претпостављање актуелног српског председника победнику првог

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

круга избора. За многе је сама чињеница да су Коштуница и Илић, два играча од којих се, изгледа, очекује да властитим ауторитетима пресуде победника у председничкој трци, на овакав начин, усред кампање, „позвани на консултације у Москву“, била довољна да њихову подршку Тадићу огласе за неминовну – будући да то налаже указ „цара баћушке“, Владимира Великог. У српској штампи су тако, дан пред потписивање споразума, осванули наслови попут „Москва се определила за Тадића као проевропског кандидата“, или „Путиновска коалиција“, који су ову чињеницу наизглед поткрепљивали озбиљним и уравнотеженим анализама руске штампе.

Нарочита занимљивост је у томе што је, чини се, и самим руским изворницима остало нескривено да су актуелни избори, речено популарним западњачким или-или речником, „избори између Европе и Русије“, и никога као да није збунила оцена да је Путин Тадића „изабрао“ управо зато што је, не проруски, већ проевропски кандидат. Као да се председнику Русије у штампи приписао неки спољнополитички гамбит, будући да је свесно одлучио да „жртвује проруске снаге у Србији“ да би постигао некакве, само њему знане циљеве на Балкану и у Европи.

Иза бајке о демократским „јединосрбима“

Разлоге наводне подршке Москве Тадићу медији групишу на три плана. Пре свега, Тадић је својим досадашњим ангажманом показао да је спреман озбиљно се заузети за очување Косова и Метохије у саставу Србије, што свакако за Путина представља прву ставку у односима са Србијом. Зашто би Тадић у овом смислу био погоднији од било ког другог припадника српске политичке елите, која се управо чини уједињеном скоро искључиво око тог питања, тешко је рећи – гласила се ту обично позивају на његов пословични (и из његових предизборних спотова добро познати) „међународни углед“, „остваривање јединства српске спољне политике“ и уопште личну и професионалну озбиљност и пожртвованост послу.

Други разлог звучи знатно убедљивије – будући да Тадићева партија представља кичму актуелне Владе, његов ауторитет је потребан да би се гарантовало потписивање и спровођење аранжмана са „Гаспромом“, које би се, у случају евентуалне Николићеве победе и евентуалног пада Владе након тога, могло отегнути у недоглед. Није тајна да енергетски споразуми и грозничави рад на изградњи паневропске извозне инфраструктуре представљају један од приоритета Путинове политике уопште, па се тиме може прилично веродостојно објаснити и чињеница да је српска делегација онако „преко ноћи“ примљена у аудијенцију. Не звучи нелогично да је председник Тадић, свестан да му је Путинов огромни ауторитет у Србији (па и у Влади) преко потребан ако

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

жели да надигра свог неугодног противника, пристао да његова странка одобри споразум према коме је раније показивала значајне резерве – јер му ништа друго није могло омогућити „пријем код цара“.

Најзад, трећи разлог, потекао наводно из пера новинара московског „Комерсанта“, излаже помало фантастичну, али у бити кохерентну и сувислу причу да је Борис Тадић и даље у Москви радо виђен као српски председник, будући управо по вољи Европске уније. Наводно, његово даље председниковање без сумње Србију води ка чланству у Унији, што Русији одговора, будући да је у њеном интересу да у „срцу Европе“ има једну тако искрену и непоколебљиву савезницу као што је Србија – чиме се и њој, посредно, отварају врата огромног европског тржишта. Са друге стране, евентуална Николићева победа виђена је као пут у „рецесију и изолацију“, што би од Србије направило отуђено острво на Балкану, које би за Русе представљало само терет, будући да никакве користи од ње не би имали (јер корист је, као што се зна, могућа само при сарадњи са Европом).

Овакве написе наши медији поткрепљују наводима управо руске штампе, истичући да све то указује да је у ствари, оно што се од миља назива „еврорекорформским блоком“ у Србији истовремено и нека „Јединствена Србија“, експонент мудре и прорачунате Путинове спољне политике на Балкану. На страну што овакво приказивање Москве као превејаног манипулатора српским јавним мњењем заправо колеба оне гласаче који би иначе били склони да се поведу за препоруком руског председника. Оно што овде треба напоменути јесте да руска штампа, иако заиста наводи овакве анализе (позивајући се, што се пропушта поменути, на западноевропске и српске изворе, некако случајно идеолошки блиске изборном штабу председника Тадића), никако не пропушта и да наведе „ко је, заправо, Борис Тадић“ и какав је његов „стварни“ однос према Русији.

„Спасибо, али наше место је у Европи“

Поред саморазумљиве опаске (коју као да и наши медији не доводе у питање) да ови избори за председника представљају „референдум између Европе и Русије“, руска штампа не пропушта да Тадића прикаже као „човека који се залаже за бескомпромисни улазак Србије и Европску унију, што је очигледно из слогана његове кампање, али и у НАТО

, на шта је руска јавност нарочито осетљива. У овом смислу се не заборавља председников не тако давни рад као министра војног, нити се занемарују изјаве актуелног министра овог ресора из његове странке. Уопште узев, руско јавно мњење

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

није толико заборавно као српско, и кандидат Тадић тамо се разматра у светлу целокупне политичке каријере, а не само последњих, „русофилских“ годину дана.

У Москви се тако памти и отворено антируска политика коју су на власти водиле ДС и ДОС, подсмешљиве, презриве и ниподаштавајуће изјаве на рачун руске улоге у светској политици и подршке која је пружана Србима током деведесетих. Али нису само изрази политичког презира према „сломљеној и униженој Русији“ красили овај период – време је то најстрашније пропаганде против руског народа и државе, која се приказивала као земља беде, неморала и духовне пропасти, облежена скоро искључиво најнижим и најпрљавијим облицима криминала и духовне изопачености. При томе, у Русији нико не пропушта да напомене да се политичка група око Чедомира Јовановића и даље на овакав начин односи према Русији, као и она представља „духовне наследнике“ Зорана Ђинђића, оснивача Тадићеве странке. Истовремено се истиче да заступници и пропагатори овакве негативне слике о Русији без остатка гравитирају управо ка либералној политичкој струји, коју на актуелним изборима представља председник Тадић.

Руска јавност је нарочито погођена хајком против руског језика у српским школама, која је започела за време министровања Гаше Кнежевића, актуелног члана политичког савета ДС, и кандидата ове странке за место министра просвете у време прошлогодишњих скупштинских избора. Некако баш у последње време, са појачаним интересовањем Русије за Србију, до њихових медија долази и славна, цинична и крајње увредљива изјава овог министра да ће се многобројни професори руског језика „преквалификовати на професоре енглеског“ – а чињеница да се руски језик и даље систематски истискује из школа у већим српским градовима прати се у Москви са великом забринутошћу.

Све су ово детаљи везани за „погодност“ Бориса Тадића као „руског кандидата“, и ако чак и умерено прозападне новине, попут „Комерсанта“ или „Известија“ запажају да је у питању човек чија би везаност за Русију могла да буде суштински неискрена и прорачуната, мало је вероватно да је све то промакло кремаљским властима и председнику Путину, за кога је речено да „веома добро познаје прилике у Србији“. Од свега наведеног, можда је управо стремљење Тадићеве странке према чланству у НАТО оно што онемогућује сваку суштаственију подршку Москве његовом политичком ангажману, будући да ширење НАТО на исток представља једну од тачака руске спољне политике где су ови показали највећу непопустљивост.

Подршка братском народу и његовим институцијама

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

Како онда објаснити толику срдачност са којом се врх Кремља, и председник лично, у последњих месец дана понео према „демократском кандидату“ и његовим сарадницима?

Како схватити рођенданску честитку која је „сведочанство интереса Русије да се садашња политика Србије настави“? Како брзинско организовање сусрета у Москви и топао дочек учесника у председничкој кампањи, у којој се Русија обавезала да подржи слободан избор српских грађана. Путинове гестове, чини се, треба тумачити по кључу најмање два значајна контекста.

Пре свега, српска јавност, занета председничким „сударом титана“ на моменте као да заборавља да дипломатије неких западних земаља интензивно скупљају подршку за једнострано („координисано“) признавање косовске независности у најскорије време, које се мери недељама. У ситуацији када су исцрпљене све могућности системског притиска на Србију, приступило се дипломатској офаниви која има за циљ да се независност Косова, што је брже и солидније могуће, тако утемељи у чињеничности, да је никакав правно-политички земљотрес који Русија у име Србије успе покренути не смогне уздрмати. Истовремено, сама Русија се више него очигледно припрема да то не допусти, служећи се свим јој расположивим дипломатским средствима. Утолико им је значајније да не попусти најслабија карика у овом савезништву, а то је сама Србија, мала, слаба, онемоћала и подложна притисцима, сугестијама и сваколиким уценама.

У таквом једном контексту, срдачна честитка 50. рођендана председнику савезничке земље пре свега је израз пријатељства и подршке њеном народу, који се налази под тако тешким притисцима и у тако суштинским дилемама, а кога представљају управо актуелни органи власти, а према Уставу, пре свега личност Председника републике. Чак и када се то узме у обзир, Путиновом гесту не треба предавати превише значаја, будући да је он, на пример, месец дана пре него Тадићу, упутио рођенданску честитку и грузијском председнику Михаилу Сакашвилију – који представља једног од његових најогорченијих политичких противника, и нема никакве сумње да је тај чин израз симпатија према грузијском народу и држави, а никако самој личности председника, или, не дај Боже, његовој политици.

Да теку нафта и гас

Други, нимало безначајан контекст јесте питање хитности потписивања споразума са „Гаспромом“, која би могла објаснити онолику брзину којом се практично цела српска власт сјурила у Москву на свечану церемонију. Економски развој свакако представља један од суштинских приоритета Путинове политике, а два гасовода, која би требало да по морском дну заобилазе источноевропска пространства и демаркационе линије, у

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

циљу што обилнијег снабдевања Западне Европе енергијом, вероватно су круна руског развојног програма. Ако се узме у обзир да би, са евентуалним падом владе након евентуалне Николићеве победе, што неки аналитичари озбиљно узимају у обзир, потписивање овог споразума могло бити одложено у недоглед, природна је жеља обе стране да се „техникалије“ склоне са пута и што пре приступи извођењу инвестиција – тим пре што је мало оних који сматрају да пролазак значајног гасовода кроз Србију неће представљати велики корак напред за нашу привреду. Са друге стране, овакво једно стратешко партнерство између две земље у тренутку када Запад са подозрењем и стрепњом гледа на могућност евентуалног „енергетског уцењивања“ од руске стране, у тренуцима када се ломе одлуке око даље судбине КиМ, само јачају српску спољнополитичку позицију, и то је вероватно било јасно свим члановима Владе који су наведени споразум одобрили.

Ако се, дакле, ови догађаји узму у обзир без страсти и партијске пропаганде, у њима се може видети само наклоност Русије према данашњој Србији и њеном народу и, што је још важније, суштинско немешање у изборни процес, будући да није било никаквог контакта руских власти са било киме ко не представља неку званичну институцију Републике Србије. У том смислу нису у праву појединачни захтеви да се подршка Тадићу и његовим демократама „демантује“, будући да су гестови руских званичника „медијски злоупотребљени“. Из перспективе руског председника, није начињен нити један гест који би прешао границе строгих дипломатских протокола, и евентуално упуштање у појашњавање ових гестова као таквих било би не само недостојно руских званичника, него би управо оно било мешање у изборни поступак, „штитећи“ једног од кандидата од медијске пропаганде другог.

Али зашто Русија не заигра „на руску карту“?

Када се овако појасне догађаји везани за наступ Бориса Тадића као „руског човека“ на председничким изборима, остаје питање које се, можда, са знатно више интересовања поставља у Русији него код нас. Наиме, ако се већ „зна“ да на овим изборима Борис Тадић заступа „Европу, а не Русију“, односно интересе западних земаља, улазак у НАТО, „затварање очију“ пред признавањем КиМ, па и једну друштвену струју која је отворено непријатељска према свему руском; и ако се „зна“ да Томислав Николић, заједно са својим радикалима, представља отворени избор „руске опције“, у смислу „непристајања ни на један спољнополитички корак који не би био у интересима Русије“, што је програмско место у радикалској реторици током свих ових година; зашто, онда, Путин не покаже подршку овим „највећим савезницима“ у Србији? Зашто неким гестом не покаже подршку овим људима који се отворено залажу за интересе његове земље? Или зашто бар не спречи да се његовом подршком манипулише у корист оних на које не може озбиљно рачунати? На ово занимљиво питање може се понудити неколико

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

смислених и убедљивих одговора.

Најочигледнији и најједноставнији јесте свакако већ поменуто „принципијелно немешање“ у политичке процесе у Србији, што је начело које би морало да важи за све, а поготово за велике земље које не желе да своје мале савезнице третирају као слуге и сатрапе. То би значило да би, ако заиста представља стварног заступника руских интереса у Србији, Николић, ако би на изборима добио, могао рачунати на знатно бољу сарадњу са Москвом од ове коју видимо сада.

Други одговор јесте већ поменути навод из руске штампе, који заправо потиче из западноевропских извора („Комерсант“ цитира „Ил Манифесто“, који се опет позива на изворе из Србије), да би победа Николића значила изолацију Србије, чинећи је Русима бескорисном, а „скупом за одржавање“. Будући да је варијанта изолације, а поготово тако оштре изолације само због избора Николића претерана и у функцији предизборне рекламе, као и да руска економија ни у чему не зависи од Србије у толикој мери, ово виђење се показује као несувисло, тим пре што Русији, као свету за себе, намеће западноевропске идеолошко-политичке обрасце као саморазумљиве, што би повлачило собом да су само европски интереси руски интереси. Док ово, ма како проблематично, може да прође у Србији, у Русији и те како добро знају колико интереси двају земаља могу да се разликују, и колико нешто неприхватљиво једној може бити чак и повољно по другу.

Ова катастрофичка интерпретација ипак погађа зрно истине, и управо је то разлог због кога су је медији тако убедљиво раширили чак и у Русији. Чињеница је, наиме, да актуелни руски режим нема нарочито добре односе са српским радикалима. Ма колико то њима не било мило, људи који представљају њихове „везе“ у Москви, махом су маргиналне и екстремне личности, при томе припадници оштре опозиције председнику Путину, чија им се политика чини недовољно руском (националисти), недовољно праведном према жртвама империјализма (комунисти) и недовољно окренутом обичном народу и њиховом стандарду живота (и једни и други). Врло је вероватно да између радикала и „јединоруса“ постоје значајна системска неслагања, што се очитује у чињеници да се радикалско опозиционо деловање у Србији слабо прати у руским медијима. То се може тумачити већ наведеном оријентисаношћу руских званичника искључиво на српске институције (па самим тим на Тадића и Коштуницу), али може идицирати да ипак ни радикали нису стварни заступници руских интереса у Србији.

Две школе предрасуда

Не може се довољно пута поновити да Срби имају изузетно лоше познавање савремених прилика у Русији. Њихове дубоко укоренење предрасуде варирају од западњачких тирада о земљи фашизма, примитивности, беде, сиромаштва и криминала, до распеваних „славенофилских“ поема о „српској мајци“, „Трећем Риму“ и „империји-покровитељки“, где се прижељкују нове нуклеарне пробе, војне базе и лупање ципелом о говорницу Скупштине УН. Док грађани Србије склони првом виђењу гравитирају Тадићу и либералима, ови други окрећу се ка Николићу и радикалима, који њихове илузије додатно хране баратајући подједнако анахроним парадигмама из совјетске и царске епохе, колико се њихови политички противници разбацују искривљеним сликама и презривим западњачким омаловажавањем.

Док, руку на срце, српски радикали говоре оно што је мило чути добром делу руског народа, политика руских власти значајно се разликује од улоге коју им намењују овдашњи „русофили“ и „патриоте“. Русија је данас тврдо опредељена ка принципима слободе, тржишта и демократије, који су у бити суштински западноевропски изуми, колико год они данас на Западу не били ништа мање изобличени него у Русији, и није нарочито склона националистичким испадима, а поготово не онаквој еврофобији која је карактеристична за један добар део радикалских гласача. Данашњи Руси, можда чак више него ико други у свету, гаје дубоко поштовање и љубав према европским вредностима, а поготово европској култури и цивилизацији, од које сматрају да су много научили и имају још много да науче. У том смислу је природан њихов отпор према политичким делатницима који, попут Хуга Чавеза, Александра Лукашенка или Војислава Шешеља, Русију виде само у контексту конфронтације са западним „силама мрака“, док не показују довољно државничке озбиљности да, поред романтичне улоге „утеривача правде“ коју намећу Русији, сагледају и њене легитимне интересе.

Измећу чињеница и губљења у преводу

Треба на крају истаћи да би се начинила велика грешка ако би се руска страна приказала као неко ко на тренутне председничке изборе гледа као на „судбинско опредељење“ измећу „Јушченка“ и „Лукашенка“, тј. измећу западног сателита који чини све што му се нареди из Брисела и Вашингтона, делећи при томе западњачки негативни став према Русији, и измећу русофила на речима, који води неконструктивну, непромишљену и својеглаву политику која штети руским интересима. Нити је Тадић Јушченко, нити Николић Лукашенко, ма колико политике њихових странака могли асоцирати са овим личностима. Оба кандидата представљају унеколико најодмереније представнике својих политичких струја, што само илуструје колико, упркос свим напорима медија да се исконструише безмало ратно стање, српско друштво тренутно избегава екстреме и поларизацију.

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

Стога је заиста погрешно манипулисати државничким и пријатељским гестовима руског председника и владе за рачун ситне политичке користи. Без обзира на отпор који Владимир Путин и сарадници могу осећати према политици српских либерала, без обзира на резерве које нужно осећају према радикалној русофилији, без обзира и на симпатије према централистичко-народњачком усмерењу премијера Коштунице и сарадника (чија партија једина има договор о политичкој сарадњи са Путиновим „јединорусима“), Кремљ је више него јасно демонстрирао не само да нема намеру да се на било који начин уплиће у слободни избор грађана Србије, већ и да у те грађане има пуно поверење, као у пријатеље и савезнике руског народа и грађана РФ. Истовремено, Путинови гестови, више него ишта друго, управо показују решеност Москве да у искушењима која следе буде уз српски народ, без обзира за које се унутрашње политичке опције определи.

Већ то указује на значајан помак који је Србија направила од, рецимо, 2004. Док се тада она економски, политички, па чак и културно ослањала искључиво на, често хировити, набусити, ненаклоњени, па и злонамерни и неправедни Запад, овисећи при томе у потпуности од њихове добре (или лоше) воље, Србија данас има, у лику моћне Руске Федерације, једне од земаља са највећом и најбржом стопом развоја у свету, сигурну и поуздану савезницу, која не само да је спремна да заштити њене виталне интересе (као субјекта међународног права), већ и да јој обезбеди значајан део унутрашње стабилности и економског просперитета. Колико је током деведесетих било неприродно да наша земља тавори одсечена од земаља Европе којој смо одувек тежили, толико је наopak и погубан био покушај да се она, након петооктобарских промена, у потпуности изолује од велике, (културно и економски) богате и, пре свега, пријатељске Русије. Ако је српско друштво ишта научило из ових неколико, на моменте и помало лакрдијашких медијских епизода, онда је то свакако да више нико не може претендовати да буде његов председник, а да му најбољи могући односи са Москвом не представљају један од првих приоритета.

То је новост на овим изборима. Ако су на претходним радикали свима показали да нико не може претендовати на власт у земљи, а да истовремено најављује „рат са Европом“ или хапшење њених званичника – онда нам је Борис Тадић показао како се избори више неће моћи добијати тако што се кампања против руског језика коментарише са „неће нам ваљда деца усред Европе учити неки тамо кинески“. Времена су се променила и српски гласачи не желе више да праве „избор између Европе и Русије“, подједнако колико су јасно ставили на знање да не желе да бирају између „Европе и Косова“, јер неке ствари су просто несводиве једне на друге, и никада не могу једна другу заменити. Једино што има да се бира јесте нови председник, а ко ће то бити, тиче се само грађана Србије – и никог више.

Путин паша – а ко је субаша?!

Пише: Никола Танасић
понедељак, 28 јануар 2008 03:20

У Београду, 28. јануара 2008. год.